У цьому краї народився я,
Це полонина радісна моя,
Це місто, де з'явився світ мені,
Мого дитинства сповили пісні.
Одну я згадую. Тремтять кущі.
Гудуть на вітах золоті хрущі.

Дитиною пішов я звідси в світ
І ось прийшов дорослий... двадцять літ,
Вже двадцять літ від того дня пройшло!
Чимало горя й радощів було...
Тягар життя — турботи та плачі.
Гудуть на вітах золоті хрущі.

О, де ви, друзі молодих забав?
Хоч би одного з вас я тут застав!
Зійшлися б ми, як у дитячий вік,
Забув би я, що літній чоловік,
Що двадцять п'ять вже років на плечі.
Гудуть на вітах золоті хрущі.

Мов неспокійна пташка поміж віт,
Думки шугають у минулий світ.
Збирають взяток спогадів сумний,
Неначе бджоли з квітів мед гіркий.
Проходить полем пісня уночі,
Гудуть на вітах золоті хрущі.

Я знов дитина в зорянім саду,
Я знову дму в осикову дуду;
На хворостині знову полетів
До жолоба, бо пити захотів
Мій кінь... Ну, пий! Гримлять стрімкі ключі.
Гудуть на вітах золоті хрущі.

Вечірній дзвін бринить. Упала тінь,
Уже стомились і їздець, і кінь.
Додому йду,— там мати при вікні
Своїх пісень співатиме мені.
Я слухаю — півсон — печаль, дощі...
Гудуть на вітах золоті хрущі.